

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 117/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. apríla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Ivan Syrový, s. r. o., Kadnárova 83, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ JUDr. Ivan Syrový, PhD., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžr/129/2013 z 30. októbra 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2015 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžr/129/2013 z 30. októbra 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že bývalá Správa katastra Šaľa (ďalej len „správa katastra“) rozhodnutím sp. zn. V 1955/2009 dňa 29. januára 2010 rozhodla o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností v prospech sťažovateľa na základe manželskej dohody o zúžení rozsahu bezpodielového spoluvlastníctva manželov spísanej vo forme notárskej zápisnice z 5. októbra 2009. Predmetom zúženia bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej aj „BSM“) bol podiel na nehnuteľnosti o veľkosti 1/2 patriaci do BSM sťažovateľa a jeho manželky, pričom na základe spomínanej notárskej zápisnice sa stal výlučným vlastníkom tohto podielu sťažovateľ; druhá polovica nehnuteľnosti patrila dovtedy a aj naďalej manželke sťažovateľa ako výlučnej vlastníčke.

Bývalý Katastrálny úrad v Nitre rozhodnutím z 29. apríla 2011 č. Upo 2/2011-4/Fi rozhodol o vyhovení protestu Okresnej prokuratúry Nové Zámky č. k. Pd 35/11-4 z 10. marca 2011 napádajúcim povolenie vkladu správy katastra bez predchádzajúceho preskúmania manželskej dohody podľa § 31 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov, ktorá podľa okresnej prokuratúry svojím obsahom odporuje zákonu.

Sťažovateľ sa žalobou z 29. júla 2011 domáhal na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) preskúmania rozhodnutia žalovaného Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky (ďalej aj „úrad“) z 1. júla 2011 č. PO-4553/2011/Ja, ktorým de facto potvrdil rozhodnutie Katastrálneho úradu v Nitre č. Upo 2/2011-4/Fi z 29. apríla 2011 a taktiež zrušil rozhodnutie správy katastra stotožniac sa s právnou argumentáciou vyslovenou v rozhodnutí Katastrálneho úradu v Nitre.

Dňa 15. apríla 2013 vydal krajský súd rozsudok sp. zn. 3 S 135/2011 v právnej veci žalobcu (sťažovateľa) proti žalovanému Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, za účasti Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. PO-4553/2011/Ja z 1. júla 2011, ktorým súd žalobu zamietol. Rozsudok bol doručený 28. mája 2013.

Najvyšší súd o odvolaní žalobcu rozhodol rozsudkom z 30. októbra 2014 sp. zn. 1 Sžr/129/2013, ktorým rozsudok krajského súdu z 15. apríla 2013 sp. zn. 3 S/135/2011 potvrdil a žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Podľa názoru sťažovateľa súdna prax bez opory v zákone neakceptuje dohody o zúžení rozsahu BSM vo vzťahu k už nadobudnutému majetku:

„Bezpodieloví spoluvlastníci nehnuteľnosti majú právo realizovať svoje dispozičné oprávnenie tým, že nehnuteľnosť prevedú na tretiu osobu alebo aj tým, že vyporiadajú BSM po jeho zániku, resp. zúžia rozsah BSM počas trvania manželstva. Postup konajúceho súdu je protizákonný aj protiústavný, nerešpektuje ochranu poskytnutú ustanovením čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, kde vlastníctvo každého má rovnaký zákonný obsah a súčasne sa deklaruje právo vlastníť majetok. Súčasťou vlastníckeho práva okrem práva na užívanie a požívanie plodov je aj právo s vlastníctvom disponovať, pričom v danom prípade odvolateľ realizoval svoje dispozičné oprávnenie zákonom predpísanou formou. Postupom správneho orgánu došlo k nezákonnému obmedzeniu vlastníctva bez splnenia zákonných predpokladov čl. 20 Ústavy SR.

V prípade slobodnej a vážnej vôle a určitého a zrozumiteľného prejavu manželov by sa mal ich prejav vôle rešpektovať ako výsostne právo vlastníka, ktorý sa rozhodol o spôsobe nakladania s časťou majetku predtým patriaceho do BSM, podobne ako sa to rešpektuje pri prevode, darovaní a zámene majetku patriaceho do BSM.“

Svoje námietky sťažovateľ opieral aj o názory právnej teórie: «Správne aj odborná literatúra (prof. Vojčík a kol: Občiansky zákonník, stručný komentár, 3 doplnené vydanie, 2010, str. 372) poukazuje na potrebu priznania prednosti dispozičnému oprávneniu vlastníkov, bez existencie dôvodu na vylúčenie dohôd o zúžení rozsahu BSM na už

nadobudnutý majetok. K obdobnému záveru dospel aj sudca Krajského súdu Košice JUDr. Ladislav Dudits vo svojej prednáške, ktorú prezentoval na seminári advokátov v dňoch 04.-05.decembra 2014. Tento navyše poznamenal, že zmena doterajšej súdnej praxe neakceptujúca zmluvu o zúžení BSM o už nadobudnutom majetku manželov, nie je rukách sudcov civilistov (ktorých trvajúci stav „hnevá“), nakoľko predmetné veci sa môžu dostať na súd len cez správne súdnictvo, kde správne senáty zastávajú opačné stanovisko.»

Podľa názoru sťažovateľa by sa prejav vôle manželov mal rešpektovať ako výsostné právo vlastníka, ktorý sa rozhodol o spôsobe nakladania majetkom. Ďalej uvádza, že neexistuje zákonný a ani iný rozumný dôvod na obmedzenie dohôd o zúžení rozsahu BSM len na majetok, ktorý sa má nadobudnúť v budúcnosti. Konajúci súd uviedol, že dohoda manželov o rozšírení alebo zúžení zákonného rozsahu bezpodielového spoluvlastníctva manželov nemôže nahradiť zmluvu o zmene vlastníctva, avšak neuvádza, akým právnym inštitútom je možné vyvolať právne následky zamýšľané manželmi pri zúžení zákonného rozsahu už existujúceho BSM.

„Postupom a rozhodnutím žalovaného a súdu sa narušuje stav právnej istoty, keď je ohrozené výlučné vlastníctvo žalobcu, nakoľko jeho vtedajšia manželka teraz spochybňuje dohodu, ktorú v čase manželstva uzatvorila slobodne a vážne a snaží sa o zrušenie dohody o zúžení rozsahu BSM, čím sa narušuje stav právnej istoty ako aj záujem na rešpektovaní prejavu vôle účastníkov vyjadrený formou dohody.

Nakoľko je právna úprava ustanovenia § 143a ods. 1 Občianskeho zákonníka vágna a nešpecifikuje ani neobmedzuje dohodu manželov o zúžení rozsahu BSM len na majetok, ktorý sa má nadobudnúť v budúcnosti a vyvolanie zamýšľaných právnych následkov nie je možné dosiahnuť inak, máme za to, že v zmysle ustanovenia čl. 2 ods. 3 Ústavy SR každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané. V danom prípade išlo o platný prejav vôle žalobcu a jeho manželky, ktorý by mal vyvolávať zamýšľané právne účinky.

Máme za to, že ústavná ochrana vlastníctva zabezpečuje aj oprávnenie vlastníka nakladať so svojím vlastníctvom podľa svojej vôle. Stanovisko podľa ktorého je dohoda o zúžení BSM na už nadobudnutý majetok obchádzaním zákona len obmedzuje dispozičného práva vlastníka. Naopak výklad zákona by mal vlastníkovi umožňovať čo najširšiu

dispozíciu s majetkom a čo najmenej ho obmedzovať, navyše ak na to neexistuje zákonný dôvod.“

Sťažovateľ poukázal aj na právnu úpravu v Českej republike, ktorá umožňuje zmluvou spísanou formou notárskej zápisnice postihnúť aj veci, ktoré tvoria súčasť spoločného majetku manželov.

Podľa sťažovateľa *«Súdy sa nedostatočne vysporiadali s výkladom predmetného ustanovenia žalobcom (sťažovateľom), ktorý tvrdil, že na jednej strane správny orgán poukázal na stanovisko Najvyššieho súdu SR 1 Sž-KS 139/2004, podľa ktorého za dohodu o prevode nehnuteľnosti možno považovať aj dohodu o vyporiadaní bezpodieľového spoluvlastníctva manželov (ďalej ako „BSM“), na druhej strane bez bližšieho odôvodnenia neaplikuje daný režim na dohodu o zúžení rozsahu BSM spísanú formou notárskej zápisnice (keď výsledkom oboch dohôd je zmena vo vlastníckych vzťahoch inak, ako na základe právnej udalosti)...*

Preto je zrejme nesprávne tvrdenie žalovaného, že dohoda o zúžení rozsahu BSM nie je dohodou o prevode nehnuteľností (ak by nebola, tak by jej účinky museli byť príslušnou Správou katastra len deklarované na základe záznamových listín, čo ale nie je pravda).».

Sťažovateľ ďalej uviedol, že keďže dohoda medzi manželmi bola spísaná vo forme notárskej zápisnice, správny orgán bol pri rozhodovaní viazaný znením § 31 ods. 2 katastrálneho zákona, na základe ktorého nebol oprávnený posudzovať hmotnoprávne podmienky zmluvy, ale len jej súlad s katastrálnym operátom a splnenie procesných podmienok na povolenie vkladu. Správny orgán tak podľa sťažovateľa išiel nad rámec svojich právomocí, čím porušil princípy právneho štátu vymedzené v čl. 2 ods. 2 ústavy.

Na základe uvedených skutočností bol sťažovateľ toho názoru, že napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

V závere sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol vo veci týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu a na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd a podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právam, na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžr/129/2013 z 30.10.2014 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžr/129/2013 z 30.10.2014 3 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil nasledujúce okolnosti, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzal.

Dňa 29. januára 2010 vydala bývalá správa katastra rozhodnutie sp. zn. V 1955/09 o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech sťažovateľa na základe manželskej dohody o zúžení rozsahu bezpodielového spoluvlastníctva manželov spísanej vo forme notárskej zápisnice z 5. októbra 2009 sp. zn. N 317/2009, NZ 33821/2009, NCRI s 34338/2009.

Dňa 11. marca 2011 bol správe katastra doručený protest okresného prokurátora v Nových Zámkoch č. k. Pd 35/11-4 z 10. marca 2011, v ktorom bolo uvedené, že rozhodnutím správy katastra bol porušený § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, § 22 ods. 5 a § 31 ods. 1, 2 a 3 katastrálneho zákona a § 39, § 143 a § 143a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“). Podľa názoru prokurátora vzhľadom na to, že predmetom notárskej zápisnice nebola zmluva o prevode nehnuteľnosti, v prípade ktorej posudzuje správa katastra len posúdenie jej súladnosti s katastrálnym operátom, správa katastra pri rozhodovaní o návrhu na vklad v predmetnej veci svoju preskúmvaciu povinnosť zjavne nesplnila, keď povolila vklad práva z uvedeného právneho úkonu napriek tomu, že tento odporuje zákonu. Prokurátor formuloval právny názor, že dohodou manželov o rozšírení alebo zúžení rozsahu BSM nemožno meniť existujúce právne vzťahy, ku zmene ktorej v danom prípade prejav vôle účastníkov dohody smeroval. Dohoda podľa § 143a

ods. 1 OZ môže upravovať len režim nadobúdania vecí do BSM v budúcnosti, ale sama osebe nemôže byť právnym titulom pre zmenu vlastníckych vzťahov manželov založených pred jej uzavretím s poukazom na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 SŽ-o-KS 93/2006. Na základe uvedeného dospel prokurátor k záveru, že dohoda podľa § 143a OZ o rozšírení alebo zúžení rozsahu bezpodielového spoluvlastníctva manželov nemôže nahradiť zmluvu o zmene vlastníctva, a pokiaľ je jej obsahom prejav vôle smerujúci k zmene existujúcich vlastníckych vzťahov manželov, ide o úkon, ktorý odporuje zákonu. Správa katastra mala preto pri splnení jej preskúmvacej povinnosti rozhodnúť o zamietnutí návrhu na vklad.

Bývalý Katastrálny úrad v Nitre ako príslušný orgán rozhodujúci o proteste okresného prokurátora v Nových Zámkoch rozhodnutím č. k. Upo 2/2011- /Fi protestu vyhovel a rozhodnutie správy katastra sp. zn. V 1955/2009 z 29. januára 2010 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie správe katastra.

Rozhodnutie bývalého Katastrálneho úradu v Nitre bolo napadnuté odvolaním sťažovateľa, a to z dôvodu, že podľa jeho názoru rozhodnutie spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci.

Na základe odvolania o veci rozhodoval Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, ktorý rozhodnutie preskúmal a dospel záveru, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne, avšak výrok je potrebné zmeniť tak, aby z neho bolo zrejmé, že katastrálny úrad rozhodol o vyhovení protestu prokurátora podľa § 27 ods. 1 v spojitosti s § 26 ods. 6 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov.

Proti rozhodnutiu úradu podal sťažovateľ podľa § 247 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) žalobu a napadol ho v celom rozsahu pre nesprávne právne posúdenie veci. Krajský súd žalobu zamietol s poukazom na to, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav a z neho vyvodili správny právny názor. Zo znenia § 143a OZ podľa názoru krajského súdu vyplýva, že dohoda manželov podľa § 143a OZ môže upravovať len režim nadobúdania vecí

do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ale sama osebe nemôže byť právnym titulom pre zmenu v osobe vlastníka. Zdôraznil, že takejto dohode nemožno priznať retroaktívne právne účinky s ohľadom na princíp právnej stability a istoty v právnom štáte, ako aj s ohľadom na požiadavku istoty tretích osôb, pretože vyňatím z BSM sa majetok stáva predmetom voľnej dispozície jedného z manželov. BSM tak nemožno považovať za vnútornú záležitosť manželov, ale za právny inštitút, ktorý sa dotýka aj iných osôb a má svoje právne dôsledky v rôznych sférach spoločnosti.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, na základe ktorého o veci rozhodol najvyšší súd tak, že rozhodnutie krajského súdu potvrdil. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí poukázal na to, že dohoda o zúžení BSM nie je a nemôže byť dohodou o prevode vlastníckeho práva k už existujúcemu majetku v BSM na jedinú fyzickú osobu, pretože ak je raz vec v BSM, nemožno ju z BSM vylúčiť žiadnou dohodou, tá sa môže týkať len úžitkov či ziskov z tejto veci, a to pro futuro. Stotožnil sa preto so svojím skôr vysloveným názorom v rozsudku sp. zn. 2 SŽ-o-KS 93/2006 z 31. júla 2007, v zmysle ktorého dohoda o rozšírení alebo zúžení rozsahu BSM uzavretá podľa § 143a nepredstavuje sama osebe titul pre zmenu vlastníckych vzťahov, ale predstavuje len stanovenie režimu nadobudnutia do budúcnosti, t. j. len vo vzťahu k majetku, ktorý dosiaľ nebol manželmi nadobudnutý do ich bezpodielového spoluvlastníctva. Najvyšší súd bol preto názoru, že správne orgány ani krajský súd nepochybili pri výklade uvedených zákonných ustanovení.

Na základe týchto skutočností najvyšší súd uviedol: „*Dohoda o rozšírení BSM sa tiež môže týkať vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, avšak týka sa len zmeny režimu nadobudnutia konkrétnej veci, teda že vec bude patriť do BSM a nielen jednému z manželov, nejde v nej však o prevod vlastníctva. A napokon dohodou o zúžení rozsahu BSM nemožno previesť vlastnícke právo k nehnuteľnosti už patriacej do BSM len na jedného manžela, ani ňou nemožno zmeniť režim nadobudnutia nehnuteľnosti. To je aj dôvodom, prečo je ustanovenie § 149a OZ koncipované tak, že vyžaduje pri dohodách podľa § 143 a § 149 OZ týkajúcich sa nehnuteľností písomnú formu a vklad do katastra.*“

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z obsahu argumentácie sťažovateľa prednesenej ústavnému súdu v sťažnosti je zrejmé, že podstata sťažovateľom namietaného porušenia práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy spočíva v nesprávnom napadnutého rozsudku, ktorým najvyšší súd potvrdil rozsudok krajského súdu. Toto rozhodnutie sa podľa názoru sťažovateľa opiera o nesprávnu aplikáciu právnych predpisov a nesie prvky arbitrárnosti.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd uvádza, že pri posúdení argumentácie sťažovateľa vzal do úvahy predovšetkým skutočnosť, že napadnutý rozsudok bol potvrdením správnosti rozhodnutia krajského súdu, správnych orgánov, pričom aj najvyšší súd v napadnutom rozsudku vychádzal zo svojho už skôr vyjadreného právneho názoru uvedeného v rozsudku sp. zn. SŽ-o-KS 93/2006. Navyše, aj sám sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukázal na skutočnosť, že právny názor, ktorý v sťažnosti namieta, je výsledkom doterajšej súdnej praxe.

Na základe uvedeného potom takýto právny názor nemožno považovať za arbitrárny alebo vybočujúci z pravidiel formálnej logiky, ktorý by mal byť napravený zásahom orgánu ochrany ústavnosti, ktorým je ústavný súd. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že rovnako aj odôvodnenie napadnutého rozsudku vychádza zo skutkových okolností prípadu, platnej právnej úpravy, ustálenej súdnej praxe a spĺňa všetky požiadavky kladené na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa § 157 ods. 2 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP.

K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy vzhľadom na uvedené ústavný súd uvádza, že keďže závery najvyššieho súdu sú v napadnutom rozsudku výsledkom logickej právnej úvahy, v súlade s doterajšou súdnou praxou, napadnutým rozsudkom nedošlo ani k porušeniu práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Keďže ústavný súd nezistil žiadnu relevantnú súvislosť medzi namietaným porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, právom na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a napadnutým rozsudkom, sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie týchto práv napadnutým rozsudkom, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd bližšie nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. apríla 2015